

PLAYING GOD DE-A DUMNEZEU

(PROCA, Vasile. *Jocul de-a Dumnezeu. Playing God*. Cluj-Napoca, Limes, 2002, ed. bilingvă în traducerea Olimpiei Iacob)

Recenzie de Radu TĂTĂRUCĂ

Vasile Proca a apărut în viața mea în frigornița microbuzului albastru al Pogorului și al dorului nostru de ducă spre Ipoteștii iernii lui 2000.

Eu și Bogdan Hanu beaam ochii pe geamurile din spate făcând semne binevoitoare Daciei ce-i transporta pe domnii Cezar, Cassian, Lucian și Valeriu. La volan, doamna Maria. Ce ne-a distras atenția a fost senzația unui “fis!”. A urmat un viol în grup, pe fragedele ființe, made in Breazu, pe care Vasile Proca le scotea din geantă ca un sultan șeitanele din harem.

De atunci m-am mai intersectat la Bibliotecă, la Pogor, la Convorbiri, cu un Vasile, nu rare ori însoțit de vraja mocnită a somnului viei. Simțeam că o să vie și o ispașă:

– Moșule, ți-am dat ultima mea carte? Știe că nu, dar așa e dansul.

Am întâlnit în ea o poezie bărbătească, un vers agresiv, nesupus. Poetul se duce și vine dintr-o Arcadie în care hârtoapele refuză să se modeleze orizontalei. Ritmul călărește primejdios o muză stenică dar dezabuzată, dezabuzată dar visîndă. Aici o sperie dangătul unui clopot, aici o captivează alarma unei mirări. Se simt respirații năvalnice care trăsnesc a Dumnezeu, a jocuri mecanice, căutînd furibund, disperat un jackpot.

Lectura e adesea o recoltă de mere putrede, de mădulare risipite ale poeziei-muniție pe mîna unui artilerist contestînd pacea verbului.

În celelalte, Vasile Proca e un om ca toți oamenii, sau poate nu, atunci cînd apucă uneltele prozodice de tăiș.

Poeții aleg întotdeauna armele nebuniei în duelul cu Dumnezeu.

